

Arrest

nr. 93 750 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2008 dient de verzoekster, burger van de Unie, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als zelfstandige (bijlage 19).

1.2. Op 22 oktober 2008 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 28 juni 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 24 juli 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M., A., Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: S., Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 1/08/2008. Betrokkene legde bij haar aanvraag als zelfstandige volgende documenten voor: uittreksel uit het aandelenregister van het bedrijf T., uittreksel van het staatsblad, attest van T. 'benoeming tot meewerkend vennoot' en een attest van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds Partena (dd 3/3/08) waaruit blijkt dat zij is aangesloten sinds 21/1/2008. Op basis van voorgelegde documenten, verkreeg zij de E-kaart op 22/10/2008.

Uit bijkomend onderzoek is echter gebleken dat betrokkene haar aansluiting als zelfstandige bij Partena stopzette op 1/6/08. Ten tijde van haar aanvraag als zelfstandige werd zij dus niet langer gekend als zelfstandige door het RSVZ. Door een verouderd attest van aansluiting voor te leggen, en bij haar aanvraag de stopzetting van haar zelfstandige activiteiten niet kenbaar te maken, verkreeg zij alsnog de inschrijving als zelfstandige. Betrokkene maakte dus gebruik van misleidende documenten voor de erkenning van het verblijfsrecht. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 1ste categorie als samenwonende. Gezien betrokkene haar verblijfsrecht bekwam op basis van misleidende documenten en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat in elk geval niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40, §4, 1°, 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekster tevens een schending aanvoert van de hoorplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3

van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster zich bij het indienen van haar inschrijving als zelfstandige op 1 augustus 2008 liet bijstaan door de heer H. A. zaakvoerder van de vennootschap T. BVBA.

Dat uit de stukken die haar werden overgemaakt door de heer H.A. kon worden opgemaakt dat zij voldeed aan alle wettelijke verplichtingen, (stuk 14 en 15)

Dat zij bij de betekening van de beslissing door verweerder voor de eerste maal kennis neemt van het feit dat haar aansluiting als zelfstandige reeds op 1 juni 2008 zou zijn stopgezet.

Dat zij wel degelijk meer dan 6 maand voor de BVBA T. heeft gewerkt als zelfstandige.

Dat verzoekster verwijst naar het fiscaal attest van Partena dd. 15/04/2009 (stuk 3) waaruit blijkt dat zij haar bijdragen wel degelijk heeft betaald.

Dat uit de overige stukken eveneens blijkt dat zij haar ziekenfondsbijdrage steeds correct heeft betaald.

Verzoekster heeft evenwel door medische problemen haar tewerkstelling als zelfstandige moeten stopzetten waarna zij een aanvraag heeft gedaan bij het OCMW teneinde een uitkering te kunnen verkrijgen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoeker te horen/uit te nodigen teneinde zijn verdedigingen nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

Dat verzoekster wel degelijk alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4 Vw.

Dat verzoekster zich heeft ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en actief op zoek is gegaan naar interim werk. (stuk 21,22,23 en 24)

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40, 42bis en 42ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.

Dat voorts verzoekster er wil op wijzen dat in elk geval in het art. 42ter §1 laatste lid Vw. het volgende wordt gesteld : "Bij de beslissing om een einde te stellen gon het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat door verweerder in de bestreden beslissing geen afweging is gebeurd tussen enerzijds verzoeksters leeftijd, haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong en anderzijds de noodzaak dat een einde dient te worden gesteld aan haar recht op verblijf in België en het land dient te verlaten.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekster verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke wettelijke grondslag die gelegen is in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en geeft ook de feitelijke elementen weer die de reden vormen voor het beëindigen van verzoeksters verblijfsrecht.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekster in casu wordt beëindigd omdat "uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene haar aansluiting als zelfstandige bij Partena stopzette op 1/6/08. Ten tijde van haar aanvraag als zelfstandige werd zij dus niet langer gekend als zelfstandige door de RSVZ. Door een verouderd attest van aansluiting voor te leggen, en bij haar aanvraag de stopzetting van haar zelfstandige activiteiten niet kenbaar te maken, verkreeg zij alsnog de inschrijving als zelfstandige. Betrokkene maakte dus gebruik van misleidende documenten voor de erkenning van het verblijfsrecht. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig artikel 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene."

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De verzoeker toont dan ook geen schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Waar de verzoekster aangeeft dat de verweerder haar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing diende te horen of uit te nodigen teneinde haar verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

De hoorplicht – waarvan de verzoekster ook de schending lijkt te willen aanvoeren – is evenmin van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

In de uiteenzetting van het eerste middel geeft de verzoekster te kennen dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht. Zij stelt dat zij zich bij haar inschrijving als zelfstandige op 1 augustus 2008 liet bijstaan door de zaakvoerder van de vennootschap waarin zij vennoot was en dat uit de stukken die deze zaakvoerder overmaakte kon worden opgemaakt dat zij aan alle wettelijke verplichtingen voldeed. Zij stelt dat zij wel degelijk meer dan 6 maanden voor de betrokken vennootschap heeft gewerkt als zelfstandige en verwijst naar het fiscaal attest van Partena dd. 15 april 2009 waaruit blijkt dat zij haar bijdragen voor 2008 heeft betaald. Uit de overige stukken zou blijken dat zij ook haar ziekenfondsbijdrage steeds correct heeft betaald.

De Raad merkt dienaangaande op dat de zorgvuldigheidsplicht aan de administratieve overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer : RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook

in dat deze overheid bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de mate dat uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekster zich tevens wenst te beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verweerder bijkomend onderzoek heeft verricht waaruit is gebleken dat betrokkene haar aansluiting als zelfstandige bij Partena stopzette op 1 juni 2008. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat het sociale verzekeringsfonds voor zelfstandigen Partena op 28 juni 2012 bevestigde dat de verzoekster aangesloten was van 20 januari 2008 tot 1 juni 2008 en dat zij sindsdien ook niet elders is aangesloten. In haar betoog betwist de verzoekster niet dat haar aansluiting als zelfstandige een einde nam op 1 juni 2008. De verzoekster brengt geen enkel bewijskrachtig gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zij op het ogenblik van de aanvraag, dit is 1 augustus 2008, in weerwil van de vaststellingen van de verweerder nog steeds als zelfstandige was aangesloten. Zij stelt wel dat zij meer dan 6 maanden als zelfstandige heeft gewerkt, maar beperkt zich hierbij tot een loutere bewering waarmee op geen enkele wijze concreet is aangetoond dat zij daadwerkelijk als zelfstandige actief was, noch duidt zij aan in welke periode zij precies zelfstandige activiteiten uitoefende en bovendien toont zij hiermee geenszins aan dat het motief dat zij haar aansluiting bij het sociale zekerheidsfonds stopzette op 1 juni 2008 feitelijk incorrect zou zijn. Uit het fiscaal attest dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd en waar de verzoekster naar verwijst, blijkt weliswaar dat de verzoekster in het jaar 2008 haar sociale bijdragen betaalde verschuldigd op grond van het sociaal statuut der zelfstandigen, doch dit stuk vormt geenszins een bewijs van het feit dat de verzoekster daadwerkelijk aangesloten was ná 1 juni 2008. Dit attest is immers afgeleverd teneinde de bijdragen voor het aanvullend pensioen der zelfstandigen fiscaal af te trekken en bevat geen enkele aanduiding van de precieze periode van aansluiting van de verzoekster in het fiscaal inkomstenjaar 2008. De Raad ziet evenmin in hoe de betalingen van de ziektefondsbijdragen *in casu* een aansluiting bij een sociaal zekerheidsfonds voor zelfstandigen zou kunnen aantonen. Ook met de bij het verzoekschrift gevoegde stukken betreffende de toetreding tot de BVBA T. en inschrijving op 10 aandelen van deze vennootschap en de benoeming van de verzoekster als werkend vennoot van de BVBA T., toont de verzoekster op geen enkele wijze aan dat de vaststelling van de verweerder dat zij op 1 juni 2008 haar aansluiting bij het sociale verzekeringsfonds Partena stopzette, incorrect zou zijn. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekster er niet in slaagt om aan te tonen dat zij haar aansluiting bij het sociale zekerheidsfonds voor zelfstandigen Partena niet stopzette op 1 juni 2008 en dat zij evenmin aantoont dat zij op datum van haar aanvraag tot inschrijving als zelfstandige gekend was door de RSVZ.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters verblijfsrecht op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet werd beëindigd omdat zij haar aansluiting bij Partena stopzette op 1 juni 2008 en zij ten tijde van haar aanvraag als zelfstandige dd. 1 augustus 2008 dus niet langer gekend was als zelfstandige door de RSVZ, waardoor zij met dit verouderd attest gebruik maakte van misleidende documenten voor de erkenning van het verblijfsrecht en terwijl deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was.

Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht dient te worden gevoerd in het licht van de *in casu* toegepaste wettelijke bepaling, met name artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

De verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier oordeelde dat zij misleidende informatie gebruikte, die van doorslaggevend belang was, teneinde het verblijfsrecht als zelfstandige te verkrijgen.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Gelet op misleidende informatie die de verzoekster heeft verstrekt ten tijde van haar aanvraag tot inschrijving, die van doorslaggevend belang was voor het bekomen van het verblijfsrecht, heeft de verweerder *in casu* op een rechtmatige wijze toepassing kunnen maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster erop wijst dat zij alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, dat zij zich heeft ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en dat zij actief op zoek is gegaan naar interimwerk en zij een aantal stukken toevoegt om dit te staven, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. *In casu* werd immers vastgesteld dat de verzoekster bij haar aanvraag gebruik had gemaakt van misleidende documenten om de erkenning van het verblijfsrecht als zelfstandige te bekomen. Bijgevolg kunnen eventuele inspanningen van de verzoekster om later als werknemer tewerkgesteld te worden in België geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De verzoekster toont niet aan dat de verweerder er wettelijk toe gehouden zou zijn om, bij het vastgestelde misleidend handelen en de daaruit voortvloeiende correcte toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, ambtshalve een onderzoek te voeren naar het eventueel vervuld zijn van de andere voorwaarden tot verblijf. Overigens, in de mate dat de verzoekster zich steunt op het zorgvuldigheidsbeginsel die in het kader van het nemen van de bestreden beslissing zou moeten worden gerespecteerd, gaat zij er volledig aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haar zelf rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat zij hieraan niet heeft voldaan. Op geen enkel ogenblik heeft de verzoekster aan het bestuur immers te kennen gegeven dat zij haar statuut wenste te wijzigen, dat zij niet langer zelfstandige activiteiten uitoefende en dat zij wenste te worden ingeschreven als werknemer of werkzoekende. De stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt kunnen niet dienstig worden voorgelegd nu zij deze niet aan de verweerder ter kennis bracht. De Raad wijst er hierbij op dat de wettigheid van een administratieve rechtshandeling moet worden beoordeeld in het licht van de stukken die aan de verwerende partij ter kennis waren gebracht op het moment van het nemen van de beslissing. De Raad zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij deze stukken toch nog zou betrekken bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de aangevochten akte.

Waar de verzoekster aanvoert dat de verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende heeft geïnformeerd nu een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht zonder dat voorafgaandelijk haar standpunt hierover werd gehoord, wijst de Raad erop dat het niet valt in te zien – en niet wordt aangetoond - op welke wijze de verzoekster indien zij zou zijn gehoord, de vaststellingen van de verweerder dermate in een ander daglicht zou kunnen stellen dat dit ertoe zou geleid hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen. Zoals reeds vastgesteld, toont de verzoekster geenszins aan dat feitelijke vaststellingen die geleid hebben tot het beëindigen van haar verblijfsrecht, incorrect zouden zijn zodat de verweerder gelet op de vaststelling dat de verzoekster misleidende informatie, die van doorslaggevend belang was, heeft aangewend teneinde het verblijfsrecht te bekomen, *in casu* op goede gronden kon overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt vastgesteld dat de verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dat deze gegevens niet op een correcte manier werden beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besluit om het verblijfsrecht te beëindigen. De verzoekster toont dan ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekster nog stelt dat de verweerder rekening diende te houden met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst, kan enkel worden vastgesteld dat een dergelijke verplichting niet voorzien is in artikel 42septies van de vreemdelingenwet. De verzoekster toont ook niet aan dat deze verplichting zou voortvloeien uit een andere *in casu* van toepassing zijnde bepaling. De verzoekster verwijst weliswaar naar de bepalingen van artikel 42ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, doch dit artikel heeft betrekking op personen die een verblijfsrecht verkregen in hun hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Daar de verzoekster haar verblijfsrecht echter oorspronkelijk verwierf op basis van haar activiteiten als zelfstandige en dus op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, is artikel 42ter van de vreemdelingenwet in voorliggende zaak niet van toepassing.

De verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op een schending van artikel 42ter van de vreemdelingenwet beroepen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Waar de verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 40, §4, 1° en 42bis van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

Het eerste middel is gelet op hetgeen voorafgaat, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 15, 18 *juncto* 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie en van het evenredigheidsbeginsel. De verzoekster stelt verder in het middel ook dat er ook sprake is van de schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”.

2.

Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, ook verweerder gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, rekening te houden met verzoeksters gezinsleven, tewerkstelling en verblijf in België.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters gezinsleven in België, haar verblijf in België en haar tewerkstelling in België in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoeksters verblijfsrecht in België.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

Zoals de verwerende partij terecht opwerpt is de richtlijn 2004/38/EG omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekster toont dit evenwel niet aan, zodat dit middelonderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bestreden beslissing geen “*besluit tot verwijdering van het grondgebied*” is dat werd genomen “*om redenen van openbare orde of openbare veiligheid*”, zoals bedoeld in artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG. Aangezien de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door de verzoekster rechtstreeks en uitsluitend wordt gelieerd aan het niet voldaan zijn aan de door haar ingeroepen bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG, kan zij zich er evenmin dienstig op beroepen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE